

Robert B. PARKER

& Ace Atkins

UKOLÉBAVKA

SPENSERŮV ÚKOL JE NEBEZPEČNĚJŠÍ, NEŽ SI PŘEDSTAVOVAL...

UKOLÉBAVKA

Robert B. PARKER

& Ace Atkins

UKOLÉBAVKA

Přeložila Petra Klůfová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2012 by the Estate of Robert B. Parker
All rights reserved.

Z anglického originálu *Lullaby*
(Published by G. P. Putnam's Sons, New York, 2012)
přeložila © 2013 Petra Klůfová
Redakce textu: Táňa Holasová
Jazyková korektura: Hana Musilová
Grafická úprava obálky © 2013 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978807415389

*Pro Joan,
mou věčnou inspiraci*

1

TÉ DÍVKY JSEM SI VŠIML ještě předtím, než mi zaklepala na dveře. Vyhlížel jsem z kanceláře v prvním patře dolů na Berkeley Street, ukusoval skořicovou koblihu a pil kávu s kapičkou mléka a cukru. Dívka se mezi podnikateli, úředníky a turisty spěchajícími po zledovatělém chodníku zdála jako ztracená. Měla růžovou kšiltovku s logem Boston Red Sox a dlouhou parku s kožešinovým límcem, která jí byla moc velká. Na křižovatce Berkeley s Boylston si začala prohlížet čísla nejbližších kancelářských budov.

Když po protějším chodníku došla na úroveň mé budovy, rozložila malý papírek a odhodlaně přešla ulici. Na psacím stole mi ležela otevřená krabice s koblihami a nevyzvednutý šek od Cone, Oakes. Udělal jsem jistou prácičku pro Ritu Fiore a dostal za to parádně zapláceno.

Měli jsme za sebou temnou, ponurou a nekonečnou zimu, ale během minulé hodiny jsem párkrát zahlédl i cípek slunce. Z počítače mi zpívala Helen Forresterová, kterou doprovázel Orchestr Harryho Jamese. Život byl plný příslibů.

Právě jsem si znovu ukousl z koblihy, když se ozvalo zaklepání na dveře. Otevřel jsem.

„Jste Spenser?“ šla k věci dívka v růžové kšiltovce.

„Jasně, originál.“

„Lidi říkají, že jste tvrdej,“ pokračovala.

„A nedodali, že jsem i vtipný krasavec?“

„A že se nebojíte vytáhnout bouchačku.“

„Jasně, ovšem pouze v případě, že někdo raní moje city.“

Podle přízvuku byla z Jižního Bostonu neboli Southie, možná z Dorchesteru. Přesnou adresu by mi prozradil jen profesor Henry Higgins. Tipoval jsem ji tak na patnáct či šestnáct let, měřila něco málo přes metr sedmdesát a zpod čapky jí vylézaly rovné rudohnědé vlasy. Oči měla zelené a úžasně velké; obtáhla si je tlustou černou tužkou a výsledek vypadal komicky.

„Fakticky jste soukromý očko?“ ujišťovala se dívka.

„Stojí to na dveřích.“

„A nekoupil jste si licenci na internetu, nebo tak něco?“

„Ne.“

„A to jste bejval policajt, nebo co?“

„Nebo co.“

„Vykopli vás za chlast?“

„Ne.“

„Za policejní brutalitu?“

„Ne.“

„Tak proč už dál nejste u policie?“

„Nejsem zrovna týmový hráč,“ přiznal jsem. „Chceš jít dál?“

Dívka se rozhlédla po kanceláři, po stole, dvou kartotékách a pohovce, kde spávala Pearl, kdykoliv nastal den „vezmi-svého-hafana-do-práce“. Ukázal jsem na křeslo pro hosty a sám se usadil za stolem. Dívka se posadila.

Měla kulatý obličej s ruměnými tvářemi a dvěma znaménky na pravé straně. Hezká holka, jen kdyby se posadila rovně, ale ona se v křesle hrbila a nervózně si pohrávala se svým medailonkem svatého Kryštofa. „Kdo vám takhle rozplác nos?“ zajímala se.

„Jersey Joe Walcott,“ řekl jsem.

„Co je zač?“

„Býval to šampion v těžké váze,“ objasnil jsem. „Ještě předtím, než ses narodila.“

Postrčil jsem k ní krabici s koblihami. Dívka sklopila oči k pečlivě vybraným druhům pečiva, pak opět vzhlédla ke mně a zavrtěla hlavou. Nepřestávala si hrát s medailonkem. Chvilí jsem mlčky čekal. Usoudil jsem, že tak návštěvu donutím, aby konečně vyklopila, co po mně vlastně chce. Po dlouhé pauze to skutečně udělala.

„Někdo zabil mou mamku.“

Zhluboka jsem se nadechl a předklonil. „Kdy?“

„Před čtyřmi roky,“ řekla.

„To je mi líto.“

„Chci najít ty svině.“

„Fajn,“ přikývl jsem. „Proč až teď?“

„Děti nikdo neposlouchá,“ vysvětlila dívka. „Teď jsem starší. A tyhle věci vy přece děláte, ne?“

„Umím donutit lidi, aby poslouchali,“ pokrčil jsem rameny.

„Kolik berete?“

Řekl jsem jí svou obvyklou sazbu. Začala se hrabat po kapsách a vytáhla pět zmuchlaných bankovek – deseti a dvacetidolarovek – a uhladila je na desce stolu. „Stačí to aspoň na začátek?“

Podíval jsem se na peníze a znovu k dívce přistrčil krabici koblih. Tentokrát si vzala, vybrala si tu s čokoládovou polevou. Pochválil jsem ji za dobrou volbu. Fakt, že jsem se vzdal celé koblihy, bych klasifikoval jako filantropický super čin. Doufal jsem, že to dívka dokáže ocenit.

„Jak se jmenuješ?“

„Mattie Sullivanová.“

„Sem do centra jsi přijela červenou linkou?“

„Jak to víte?“

„Jsem zkušený detektiv.“

Napil jsem se kávy. Z levé zásuvky stolu jsem vytáhl poznámkový blok a propisku. Profík každým coulem. „Tak co kdybys mi pověděla, jak to bylo?“

„Nechali ji ležet tam nahoře na The Point,“ řekla. „Vedle univerzity v místech, kde zbourali všechny ty starý baráky. Znáte to tam?“

Přikývl jsem.

„Ubodali ji.“

Znovu jsem přikývl a udělal si pár poznámek.

„Byla znásilněná,“ dodala dívka. „Aspoň to tak vypadalo.“

V obličejích se jí nezrcadlily téměř žádné emoce, jako by vyprávěla jen příběh přečtený v novinách.

„To mě moc mrzí,“ řekl jsem.

„Už je to dlouho.“

„Kolik ti je?“

„Čtrnáct.“

Pootočil jsem židli, poslouchal ji a přitom pozoroval dopolední dopravu.

„Co řekla policie?“

„Hned druhýho dne zatkli toho chlápka,“ zamumlala. „Mickeyho Greena. Kroutí doživotí v Cedar Junction.“

„A ty myslíš, že to neudělal?“

„Já vím, že to neudělal.“

„Proč?“

„Mickey je lúzr, ale není to zlej chlap.“

„To není zrovna důkaz,“ poznamenal jsem.

„Tenkrát večer jsem ji zahlídla se dvěma ranařema,“ doplnila dívka. „Viděla jsem, jak ji drapli a nacpali na zadní sedadlo auta. S Mickeym nebyla. Celou noc se s ní ani nepotkal.“

„Ty dva znáš?“

„To je jedno, tak budete na tom dělat?“ ujistila se.

„Možná.“

„Jsou to fakt hrozný svině.“

„Jo.“

„A mladý.“

„Ó, mládí! Tolik dávných líbeznych let!“

„No, když vy jste starší pán, jako. Proto to říkám.“

Snažil jsem se neurazit. Taky mi bývalo čtrnáct.

„Nevím, jak přesně se jmenujou,“ pokračovala dívka. „Lidi je znají jako Peppera a Moona. Prostě dva svinský drogový dealeri z naší čtvrti.“

„Co je to za čtvrt?“

„Celej život tvrdnu v části Mary Ellen McCormackový, tam, co jsou obecní činžáky.“

McCormacková byla až dole pod Jižním Bostonem poblíž Dorchesteru; drsné obecní sídliště starých nájemních činžáků, které do novin dodává pravidelný přísun zpráv o přestřelkách a podobných radostech.

„Peppera jsem naposledy viděla před půl rokem. A o Moonovi nevím nic.“

„Proč s tím nejdeš zpátky na policii?“

„Šla jsem. Milionkrát.“

„Co ti řekli?“

„Že Mickey Green je totální zmrda a že dostal, co mu patří. Jednou mě dokonce pohládili po vlasech a dali mi vizitku na nějakýho cvo-kaře, abych se mohla z traumatu vyprávět. No, a po dvou letech mi už nikdy nezavolali.“

„Můžeš na Mickeyho charakter přísahat?“

„Kámošil se s mámou,“ vysvětlila Mattie. „Chodili spolu na skleničku do Four Green Fields. A pomáhal nám, když v kuchyni praskla voda nebo když jsme potřebovali donýst velkéj nákup.“

„Tak mi pověz, co přesně jsi toho večera viděla.“

„Viděla jsem, jak se máma vplížila do pokoje,“ svěrovala se dívka. „Zrovna jsem po večeri uložila sestřičky ke spaní a máma přišla dovnitř a hrabala mi v šuplíkách, jestli nenajde prachy. Nevěděla, že ji vidím, ale děsně mě tím naštvála. Šla jsem za mámou ven a chtěla jí vynadat, ale než jsem stihla otevřít pus, uviděla jsem Peppera a Moona, jak ji drapli a odtáhli do auta. Mrskli s ní na zadní sedadlo. Ječeli na ni a ona zase na ně, ale nerozuměla jsem, co hulákají, ani co křičí ona. A jeden z těch hajzlů ji praštil. Byla to hrozná mela.“

„To je mi líto.“ Nic moc jiného se říct nedalo.

Mattie svěsila hlavu a přikývla. Zamnula si dlaně. Nehty nalakované na černo měla okousané do krve. Podle všeho se neusmála už od prvního stupně základní školy; její beztvářá parka toho měla hodně za sebou, dívčiny ruce čouhaly z ušmudlaných rukávů a knoflíky se hou-paly na niti. Džíny měla na kolenou záplatované.

„Kde jsou teď tvoje sestřičky?“

„Všechny bydlíme s babčou.“

„Matkou tvé maminky?“

Přikývla.

„Co otec?“

Mattie zvedla oči ke stropu.

„Takže o čtyři roky později ses rozhodla dát věci do pořádku?“

„Mluvili jsme o tom s Mickem.“

„Ty za ním chodíš do vězení?“ podivil jsem se, předklonil se a udě-lal pár poznámek.

„Začal mi psát dopisy a posílal mi přání k narozkám a tak,“ pokrčila Mattie rameny a ukazovákem si přejela pod zrudlým nosem. „Pořád opakoval, jak ho to všechno mrzí a že by mojí mamce v životě neublí-žil. A tak jsem mu odepsala, že to jako vím. A taky jsem mu pověděla o Pepperovi a Moonovi. A že jsem se to snažila říct policii, ale nikdo mě nebral vážně. Ježíši, bylo mi teprve deset.“

Zamyslel jsem se a dívka zatím studovala můj výraz. Předpokládal jsem, že vidí ostře řezané rysy muže, jehož dokáže respektovat. Nako-nec zase zvedla oči ke stropu a hrábla po penězích. „Nejste jedinej drs-ňák v Bostonu,“ povzdechla si.

„Je tu ještě jeden,“ souhlasil jsem, „ale jsme parťáci.“

Nechala peníze plavat a koukla po mně smutným, trucovitým očima. Ramena shrbila o něco víc a ruce zaryla hlouběji do kapes staré parky. Růžová čepice se zdála zapraná. Hodně mi připomněla Paula Giacomina, když jsem ho potkal poprvé. Na své polovině hřiště stála sama.

„Viděl ten mamincin únos kromě tebe ještě někdo?“

„Nevím,“ pokrčila Mattie rameny. „Nikdo o tom nechce mluvit. A nikdo mi nechce pomoci.“

Zamrkala a drobnými pěstmi si s povzdechem zamnula oči. „Asi to byl blbej nápad.“

„Počkej moment.“

Zvedla se, ale oči ode mě neodtrhla. Postrčil jsem k ní peníze přes stůl nazpátek.

„Máš kliku, Mattie Sullivanová,“ prohodil jsem. „Tenhle týden mám vyhlášenou akci.“

„A jakou?“

„Pátrací služby provádím výměnou za tahle platidla,“ zvedl jsem významně koblíhu.

„Si děláte srandu, ne?“ vyprskla Mattie.

„Si srandu nedělám.“

2

„JEŠTĚ ŽE ZNÁM VÁS, SPENSERE,“ broukl Quirk. „Jinak bych nevěděl, do čeho píchnout.“

„Rád v lidech vzbuzuju pocit užitečnosti,“ souhlasil jsem. „Šéf oddělení pro vyšetřování vražd, to je hodně osamělá práce.“

„Nechám spis připravit do konferenčního sálku na konci chodby,“ slíbil. „Doufám, že vám to tak bude vyhovovat.“

Povytáhl jsem obočí a hlavu naklonil k rameni. „Služ s úsměvem!“

„Taky jsem vám nechal všechno vytisknout,“ pokračoval Quirk. „Jestlipak víte, že policie už používá vymoženosti, co se jim říká počítač? Copak se vám to nedoneslo?“

„Jistě,“ přisvědčil jsem. „Viděl jsem dokonce i obrázky.“

Quirk byl mohutný chlap s rukama velkýma jako zedník a vždycky byl dokonale ohozený a upravený. Během desítek let, co jsme se spolu znali, jsem na jeho oblečení neviděl jediný zmuchlaný faldík. Dnes měl na sobě tmavě modrý oblek s bílou košilí a červenomodře pruhovatou kravatou.

„Směl bych se zeptat, co v tom spisu hledáte?“ nadhodil Quirk.

„Můj klient tvrdí, že jste obvinili nesprávného člověka.“

„Tuhle písničku znám jako své boty.“

„Spis jste četl?“

„Ty žvásty jsem vytiskl osobně.“

„A váš názor?“

„Podle mě zbytečně zabijete jedno krásné odpoledne.“

„Případ je jasný?“

„Oběť ubodali, znásilnili a přejeli autem,“ zabručel Quirk. „Podzřelý měl auto celé od krve.“

„Krev byla stejná jako krev oběti?“

Quirk po mně koukl, jako bych měl na hlavě klobouk s pavím pérem. „*Hmmm*. Páni, to jsme si určitě měli ověřit, vidíte?“

„Směl bych si nalít kafe?“

„Račte si posloužit.“

„Je stejně hnusný jako vždycky?“

„Horší.“

Oddělení vražd sídlilo ve velké otevřené kanceláři ve druhém patře nové budovy policejního velitelství, která byla hned za rohem Tremont Street v Roxbury. Stará budova, kam se z mé kanceláře dalo dojít pěšky, se mezitím změnila na luxusní hotýlek nazvaný Back Bay. Původní budova byla z šedého kamene a vyzařovala drsné kouzlo. Nová budova čišela estetikou pojišťovací společnosti.

Následující dvě hodiny jsem strávil pročítáním hlášení z místa činu, koronerových poznámek a spisu vedeného vyšetřujícím detektivem. Ke spisu patřila i kopie trestního rejstříku Julie Sullivanové. Čtyřikrát ji zatkli za držení cracku, pětkrát za prostituci a jednou za opileckou výtržnost na veřejnosti.

Dva týdny před vraždou Julie Sullivanová přiznala svou vinu v obvinění z držení drog. Zabili ji týden předtím, než měla nastoupit na protidrogovou léčbu do sanatoria v Dorchesteru. Jméno léčebny i datum jsem si zapsal do bloku.

Stejně tak jsem si poznamenal data a místa jejích zatčení kvůli drogám. Jinak jsem se z hlášení o moc víc nedozvěděl.

A taky jsem si poznamenal datum Juliina narození. Zemřela

v šestadvaceti. Tělo našli na staveništi za Columbia Drive na Columbia Point. Její krev se skutečně shodovala s krví na autě Mickeyho Greena, a dokonce i stopy pneumatik nalezené na místě odpovídaly těm u jeho vozu.

Spis Mickeyho Greena byl pěkně tlustý. V osmnácti ho obvinili za vloupání a násilné vniknutí do objektu, v devatenácti pro změnu za loupež s napadením. A ve dvaceti taky. A v jednadvaceti dvakrát. Ukradl řádku aut. Vykradl samoobsluhu. Pár let si odkroutil natvrdo.

Hodinu před zatčením zahlédli Greena v samoobslužné myčce aut na Neponset Circle, ale na voze přes všechnu jeho snahu zůstaly zbytky Juliiny krve a přilepených vlasů.

Za oknem se ve větru prudce škubaly praporky. Na shrabaných chodnících mezi špinavými hromadami sněhu vítr proháněl odpadky a suché listí. Poryv vichru odlepil z dlažby kus novin a hodil ho pod parkující buick.

Ven jsem se díval už docela dlouho. Během let jsem se naučil dost přesně rozeznat, kdy má cenu dloubat do starého vyšetřování a kdy to smysl nemá. Tenhle případ byl vyztužený železobetonem. Zaťukal jsem propiskou do poznámkového bloku a povzdechl si. Právě jsem skončil práci na případu a připadal jsem si špinavý a opotřebovaný, ale díky němu jsem měl nadupané konto a trochu volného času. Ta děvenka chtěla jen tolik, aby ji někdo vyslechl a trochu proklepnul, jak to bylo. Navzdory všemu, co jsem si právě přečetl, byla skálopevně přesvědčená, že vrazi její matky jsou stále na svobodě a trest si nespravedlivě odpykává rodinný kámoš. Dost deprimující námět k přemýšlení pro čtrnáctiletou holku. Občas pár hodin poctivé práce očistí člověka líp než kostka mýdla.

Vrátil jsem se na židli a zrovna si čmáral pár dalších poznámek, když do sálku vešel Quirk a podal mi navštívenku. Na rub napsal telefonní číslo.

„Bobby Barrett,“ vysvětlil, „pracuje v jedenáctém okrsku. Určitě bude o tom Mickeym Greenovi leccos vědět.“

Navštívenku jsem schoval a poděkoval mu.

„Jak jste daleko se spisem?“ zajímal se.

„Ujde to,“ kývl jsem.

„Jak jsem říkal, je to nepřestřelný případ.“

„Moje klientka tvrdí, že viděla oběť se dvěma ranaři jenom pár hodin před vraždou.“

„Tak kdo je potom, kčertu, Mickey Green?“ ušklíbl se Quirk. „Zmrzlinář? Četl jste jeho trestní rejstřík?“

„Jiné podezřelé nevidím.“

„Ani není důvod,“ pokrčil Quirk rameny. „Řídil přece auto, které ji zabilo.“

Přikývl jsem.

„Takové kočičky si umějí užívat celou noc,“ pokračoval Quirk. „A že ji viděli už na začátku večera? Klidně mohla mít spoustu dalších schůzek, než v tom baru narazila na Greena.“

„Nevidím žádný motiv.“

Quirk se usmál. „Kolik vražd kdy mělo pořádný motiv? Lidi se prostě naštvou a šlápnou do lejna.“

„Vyřídím to klientce.“

„Ale já vás nechci odradit,“ opáčil Quirk. „Chápu, že s tou holčínou chcete jednat férově. Jen se mi nezdá, že na tohle má cenu marnit čas.“

„Promluvím si s tím Barrettem,“ rozhodl jsem se. „A taky bych rád hodil řeč s někým z protidrogovýho.“

„A co s detektivem, který ten případ vedl?“

„V tom spise jsem moc detektivování nenašel,“ namítl jsem. „Chci si proklepnout pár hlavních ryb v Southie. Protidrogový mi v tom dost píchne.“

„Ano, pane,“ přikývl Quirk. „Vaše přání je mi rozkazem!“

„Quirku, máte dar budit ve mně pocit výjimečnosti.“

Quirk mi doporučil, ať se jdu bodnout.

3

PODNIK LOCKE-OBER byl bostonská klasika, podobně jako Old North Church nebo Carl Yastrzemski. Původně sem ženy neměly přístup, ale ty časy jsou našťástí za námi. Celkové prostředí – stěny obložené dřevěnými panely a mosazné kování – ovšem dál vyzařovalo atmosféru pánského klubu. Číšníci chodili v bílém.

Dojel jsem domů a převlékl se: kšiltovku Boston Braves, koženou bundu a džíny jsem vyměnil za šedé vlněné kalhoty, světle modrou košili, červenou kravatu a námořnicky modré sako s elegantními mosaznými knoflíky. Předtím jsem se ale osprchoval, oholil a vyčistil svou osmatřicítku Chief Special, kterou jsem nosil u opasku, za kyčelní kostí. Splývající sako ji skvěle skrývalo v prohlubíně nad ledvinou.

Teď všechno svědčilo o tom, že si zasloužím pořádný drink. Objednal jsem si suché martini, posadil se ke starému barovému pultu a civěl na olejomalbu nahé ženy. Byla statná a kyprá, měla bujná ňadra a kolem pasu jí povlával jen pruh průhledného hedvábí.

Když mi donesli martini, někde v pozadí znělo Monkovo céděčko. Drink byl hodně vychlazený a zbluňkal v něm led a spousta oliv. Koukl jsem do zrcadla nad barovým pultem a pozvedl sklenku k přípitku sám sobě.

„Co si mám o tom myslet?“

S úsměvem jsem se obrátil. Na židličku vedle mě vklouzla Susan.

„Vysvětlí mi, proč některý klub chce zakazovat ženy?“ nadhodil jsem a mávl na číšníka, ať donese sklenku chardonnay.

„Potlačená homosexualita,“ vysvětlila.

„Nebo problém s matkou?“ nadhodil jsem.

„Klidně obojí,“ připustila Susan. „Ty máš martini?“

„Na zdraví.“

„Co slavíme?“

„Dnes večeríme na účet firmy Cone, Oakes.“

Susan se usmála, protože před ní přistála sklenka Chalk Hill. Monka vystřídal John Coltrane. V baru bylo teplo a útulno. Čekali jsme, až se uvolní objednaný stůl. Staré zdi vstřebávaly naše hlasy. Těšil jsem se na středně propečený biftek se smetanovým špenátem a šťouchanými brambory. A na další martini. Možná na dvě.

„Páni!“ hvízdal jsem a přejel Susan pohledem od hlavy až k patě.

Susan měla černé pouzdrové šaty s průsvitnými černými punčochami a semišovými lodičkami na jehlách. Na klíčních kostech jí ležel mohutný náhrdelník z černého onyxu a malých diamantků. Naklonil jsem se k ní a políbil ji na tvář. Voněla levandulí a příslibem dlouhého večera v příjemné společnosti.

„Neobjednáš mi nejdřív večeri?“

„K dnešní večeri si představuju něco mimořádného.“

„Už jsi někdy zažil zklamání?“

„Jasně že ne.“

„Nebo vyčerpání?“

„Ne-e.“

„V tom případě ano, na zdraví!“ pozvedla skleničku k dalšímu přípitku. Na oplátku jsem pozvedl vlastní skleničku.

„Od kdy máš rád olivy?“

„Znáš mě,“ usrkl jsem. „Potrpím si na změnu.“

„A piješ dnes rychleji než obvykle.“

„Té děvence jsem slíbil něco, co nemůžu dodržet.“

„O jaký slib jde?“

„Souhlasil jsem, že proklepnu případ vraždy její matky.“

„A v čem je problém?“

„Jeden chlápek si za tu vraždu krotí doživotí,“ vysvětlil jsem. „A ta malá věří, že je nevinný.“

„Och.“

„Quirk mě nechal nahlídnout do spisu,“ dodal jsem. „To bych měl větší šanci vysekat z lochu Bruno Hauptmanna za únos Lindberghova synka.“

„Ale vždyť jsi neslíbil nic víc, než že se na to podíváš.“

„Slovíčkaření.“

„Aha.“ Kývla zadumaně. „Rád bys jí pomohl.“

Susan srkala víno a dívala se na mě. Velké, zářivé černé oči měla ole-
mované tmavými řasami, nad kterými se elegantně klenulo obočí.
Maličko se pousmála a znovu usrkla ze sklenky.

„Tak povídej, kolik je tomu děvčeti?“

„Čtrnáct.“

„Dost mladá na to, aby si najala vlastního detektiva. Přišla sama?“

Přikývl jsem. „Červenou linkou až ze Southie.“

„Má čím zaplatit?“

„V podstatě ano.“

„Nic jsi nechtěl, co?“

„Dohodli jsme se na fér odměně.“

„Jak tě našla?“

„Podle všeho jsem v nejlepších kruzích Southie proslulý jako super
drsňák.“

„A co se stalo její matce?“

Pověděl jsem jí to.

„Ježíšikriste!“

„Teď jsi promluvila jako pravá židovská americká princezna.“

„Smrt rodiče je vždycky těžká, ale násilná smrt před očima desetile-
tého dítěte dokáže postavit vesmír na hlavu,“ poučila mne Susan.

„Otec existuje?“

„Kdepak,“ řekl jsem. „Ta zavražděná matka byla jediný rodič.“

„A kdo se o děvče stará teď?“

„Je proklatě samostatná!“ objasnil jsem. „Bydlí s babičkou, která je ale většinou někde v tahu. Stará se o dvě mladší sestry a chodí do školy. Není to ideální život, ale co je ideál, že jo?“

„Musí mít proklatě silnou vůli,“ poznamenala Susan, „když chce sama napravit věci.“

„I kdyby to bylo špatně.“

„Ty nevěříš, že vážně viděla dva ranaře, jak násilím strkají její matku do auta?“

„Ale jo,“ přikývl jsem. „Věřím, že to viděla, jen si nejsem jistý, zda to něco dokazuje. Žena s rejstříkem Julie Sullivanové se nekámoší zrovna se světci.“

„Takže jsi v tom případě vytušil něco zvláštního, jinak bys ho nevzal.“

„V případě ne,“ upřesnil jsem, „ale v té malé. Potřebuje, aby ji někdo vyslechl.“

„A líbila se ti.“

„Spojuje nás vašeň pro koblihy a Sox. Takže líbila,“ přikývl jsem. „Je neústupná a pálí jí to. Když člověk potká takové mládě, okamžitě si uvědomí všechny ty překážky, které mu zabrání se v životě prosadit. Stačí vzít stejné dítě a strčit ho do jiné rodiny...“

„K milujícím rodičům do klidné vilové čtvrti ve Smithfieldu?“

„Tak nějak.“

Susan si opět mikroskopicky usrkla. „Zůstává Mattie s tím odsouzeným mužem v kontaktu?“

„Vyrozuměl jsem, že ho chodí do lochu navštěvovat,“ odpověděl jsem.

„Přiživuje svůj sen,“ kývla Susan.

„Jaký sen?“

„Že se stane spasitelkou své matky.“

„Tak moment, musím si udělat pár poznámek,“ zabručel jsem. „Vy cvokaři si nedáte s těmi přechytralými řečičkami pokoj, co?“

Susan pokrčila rameny. Objednal jsem si další martini. Susan mě

nachytala, jak si zkoumavě prohlížím olejomalbu nahé, kypré ženy. S úsměvem ukázala na obraz bradou.

„Tak tomu říkám pořádná ženská,“ poznamenala. „Nahá jako palec a bojovnice za svobodu.“

Potom se ke mně obrátila. Pochopila, že ji poslouchám jen na půl ucha.

„Nerad bych v té holčině vzbouzel plané naděje.“

„Jednej s ní na rovinu,“ doporučila mi Susan. „Když bude mít jasno, co chceš udělat a co je v tvých silách, pak jí ničím neublížíš.“

Postavil jsem sklenku na barový pult a naklonil se k Susaninu uchu. „Jestlipak víš,“ pošeptal jsem jí, „že na doktorku z Harvardu jsi docela chytrá?“

4

S DETEKTIVEM BOBBYM BARRETTEM jsem měl schůzku hned druhý den ráno u bufetu Mul's Diner na West Broadwayi v Sout-hie. Sem lidi chodili posnídat haše s míchanými vajíčky. Na střeše blikal neonový nápis a stěny byly obložené nerezovými pláty. Koupil jsem si černou kávu a odnesl si ji ven k Barrettovi, který se nakláněl do hlídkového auta, aby si poslechl vysílačku. Ráno bylo hodně chladné, tak kolem nuly. Při řeči nám od úst stoupala pára.

„Mickey Green,“ přikývl Barrett. „Jo, to je číslo.“

„Zatýkal jste ho někdy?“

„Párkrát,“ potvrdil Barrett. „Většinou šlo o drobné zlodějníčky. Často vyvázl s napomenutím. Ale jak se někde dělo nějaké svinstvo, člověk mohl vsadit boty, že Green je v tom namočený. Šlo většinou o takový lokální podrazy. Znáte ty týpky, co se vám snaží prodat vánoční jedličku v červenci, že jo?“

„A zabiják?“

„No, zdá se vám?“ odpověděl Barrett otázkou. Bylo mu kolem pětáctyřiceti, měl vyholenou lebku a mohutnou cejchu.

„Tipoval bych ho spíš na zlodějíčka.“

„V lochu vám každý chlap tvrdí, že je nevinný.“

„Quirk se zmínil, že jste pomáhal při vyšetřování.“

„Někdo ho napráskal,“ pokrčil Barrett rameny. „Zavolal a tvrdil, že tu ženskou sejmul právě Mickey Green. Jak se, sakra, jmenovala?“

„Julie Sullivanová.“

„Sullivanová, správně,“ potvrdil. „Šel jsem se po Greenovi mrknout nakoukl do pár barů, a ať se propadnu, jestli jsem ho nenačapal právě v myčce aut hned za kruhovým objezdem. Chápete? Prokrista, ten chlap tam z pontiaku oplachoval krev!“

„Chm-jo.“

„Prostě zrůdnost,“ zavrčel Barrett. „Jednoho až mrzí, že tenhle stát neobnovil trest smrti.“

„Motiv?“

Barrett se poušklíbl a zavrtěl hlavou. „Oběť byla v téhle čtvrti proslulá jako cracková děvka. A ten maník byl taky závislý. Dejte ty dva dohromady a hned máte taneční večírek bostonských jižňáků.“

„Takže v tom všem šlo výhradně o drogy?“

„U smažky to může být kdovíco,“ mávl rukou. „Jednou jsem zažil, jak jeden feťák oddělal druhého jen kvůli sklenici pitomého burákového másla.“

Restaurace Mul's Diner vypadala s těmi zamženými výlohami útulně a mírumilovně, jako realistická olejomalba od Edwarda Hoppera. Lidé tam snídali a ve vinylových boxech upíjeli kávu, četli noviny a klábosili. Bylo lenivé sobotní dopoledne. Zadíval jsem se na holou cihlovou řadu fasád lemujících ulici, která sice pomalu, ale vytrvale kráčela vstříc rozpadu.

Vyhrnul jsem si límec kožené bundy a usrkl kávu z kelímku.

„Slyšel jste někdy o dvojici grázlů s přezdívkami Moon a Pepper, ten druhý se snad jmenuje Red?“

„Co to je, umělecký duo?“

„Drogoví dealeri.“

„Můžu se poptat.“

Podal jsem mu navštívenku.

„Hádám, že Julie Sullivanová nebyla u mládců na vraždách zrovna prioritní případ.“

„To platí o zavražděných děvčatech z téhle čtvrti obecně,“ pokrčil Barrett rameny. „Podle mě se to nedostalo ani do *Globe*.“

„Pár řádků otiskli.“

„Tak proč s tím zabíjíte čas?“

„Rodina zesnulé mi nabídla luxusní honorář.“

Barrett přikývl. „Tak to určitě potěší.“

„Nemluvě o tom, že jsem udatný a smělý.“

„Quirk říkal, že jste proklatě chytrý a že s bouchačkou to taky umíte.“

„To je pravda.“

„A taky tvrdil, že jste dělal pro kancelář státního zástupce v okrese Middlesex, ale odmítal jste se řídit rozkazy.“

„Zase pravda,“ odkývl jsem.

„Možná že já právě proto v pětáctyřiceti ještě šlapu chodník.“

Potrásl jsem Barrettovi rukou a poděkoval mu. Pak jsem odjel k jihu po Dorchester Avenue a cestou minul mohutný poutač, který mě v angličtině a irštině vítal v Jižním Bostonu.

5

OBECNÍ SÍDLIŠTĚ Mary Ellen McCormackové postavili někdy během krize třicátých let; nekonečné řady nízkých cihlových budov lemovaných černým kovovým plotem. Starý sníh byl shrnutý ke kraji chodníku i za hranice volně přístupného basketbalového hřiště, kde mrňavý chlapeček drandil na tříkolce. U hřiště postávala žena v odrbaném lyžařském kulichu, pokuřovala a hlídala dítě. Za hřištěm vykukovala hnědá hlína v místech, kde vítr odfoukal sníh. Staré pokroucené větve stromů na dvorcích trčely k nebi holé jako kostry.

Zaparkoval jsem hned za Kemp Street před strohou budovou, v jejímž kovovém plotě se houpala otevřená branka. Vyšlapal jsem do druhého patra a bez problémů našel správný byt. Přes dveře jsem slyšel řvoucí televizor. Zaklepal jsem.

Dveře otevřela Mattie. Trochu ji zaskočilo, že mě vidí. Na sobě měla černou mikinu, oprané džíny a stříbrnou korunku ve vlasech. Honem si korunku strhla a kývnutím mě vyzvala, ať za ní projdu skrz kuchyňku. Před televizí stál růžový stan ve tvaru dětského hradu, z jehož brány se vyplazily holčičky – dvojčata – a čekaly na Mattiin

návrat. Mattie odhodila korunku na kuchyňskou linku vedle neumytých misek od cereálií a otevřeně krabice mléka. Zrudla.

„Můžu přijít jindy,“ navrhl jsem. „Teď asi máš co dělat.“

„Jen hlídám mrňouse a tak, než vstane babička.“

Na květované pohovce ležela vychrtlá žena s jednou kostnatou paží položenou přes oči. Spala s ústy dokořán, přes nohy přehozenou háčkovanou modrou přikrývkou. Na předloktí měla vytetované ruce spojené k modlitbě a svírající růženec, pod kterým stálo jméno JULIE. Babičce mohlo být něco pod padesát.

„Tak co jste zjistil?“ zeptala se Mattie. Opřela si ruce o hubené boky.

„Můžeme si na to sednout?“ ohlédl jsem se po malém jídelním stole.

„Radši bych stála.“

„Babička má za sebou náročnou noc?“

„Si děláte srandu?“ broukla Mattie. „Právě přišla.“

„Noční šichta?“

„Jo. Noční šichta v hospodě.“

„Všichni nějak sloužíme Božímu záměru.“

„Hele, tak k věci,“ broukla Mattie. „Musím holky umýt a připravit na narozeninovou oslavu v sousedním baráku. Téma je *Dora průzkumnice*. Z té podělaný Dory se můžou pominout.“

Dvojčata šmejdila v růžovém hradu. Občas jedno z nich vykouklo a zase zalezlo zpátky. Obě holčičky měly rudohnědé, nakrátko ošmíkané vlasy, ale pyžamka se lišila – jedno bylo s Dorou a druhé s nějakou princeznou z disneyovek, ale nepoznal jsem z jaké. Kdysi dávno jsem míval aktuální disneyovské princezny v malíčku.

„Pročetl jsem si spis o tvé mamince,“ řekl jsem, „a taky si promluvil s pár policajty.“

„To jsou idioti.“

„Možná. Ale Mickeyho Greena obvinili na základě neprůstřelných důkazů.“

„Kdyby mě zajímal názor policajtů, netáhla bych se až do Back Bay, abych si vás najala!“ štěkla Mattie. „Sakra dobře vím, co si o tom myslíš, a zvysoka jim na to kašlu!“

Nábytek v místnosti neměl ochranné přehozy, byl zřejmě z konce šedesátých let a už hodně opotřebovaný. V koši na prádlo ležel vedle hraničky ručníků srovnaný štos dětského oblečení. K radiátoru bylo řetězem připoutané kolo a u něj ležely tři přepravky od mléka plné panenek a hraček. Na stěně visel zarámovaný portrét papeže, černobílý lept parku Fenway a zarámovaná fotografie přitažlivé mladé ženy se zářivě rudými vlasy a v zářivě rudém svetříku. Byl to typ fotky, jaký vám pořídí v každém obchodáku. Při bližším pohledu jsem zjistil, že jde o snímek na maturitní tablo střední školy v Southie.

„Byla hodně hezká, než se tak zrasovala,“ poznamenala Mattie, která si stoupla vedle mě. Poznal jsem, že se hryže zevnitř do tváře. Třikrát vši silou zamrkala. „Po tom svinstvu člověk zestárne rychle. Udělá to z něj magora. Po čase na vás kašlou i všichni kámoši.“

Oddechovala, jako by se silou vůle snažila uklidnit.

„Vážně nemůžu nic slíbit,“ připomněl jsem.

Mattie Sullivanová se mi pozorně zadívala do tváře a kývla. Potěšilo mě, že si z obličeje smyla ten kýčovitý make-up.

„Já vím, že vypadala utahaně a lacině, a taky mi je jasný, že podle policajtů byla obyčejná šlapka, ale to jsou akorát kecy. Milovala nás a zkoušela se z drog dostat. Když ji unesli, zrovna čekala na odvykačku, už ji měla domluvenou. Vůbec nedostala šanci dát věci do pořádku.“

„Jaké věci?“

„No, všechno.“

„Peníze?“

„Nevím,“ pokrčila Mattie rameny. „Nejspíš.“

Přikývl jsem.

„Byla v průšvihů a dobře si uvědomovala, že se musí vzchopit a něco s tím vším udělat. Vážně se snažila.“

Mattie se nedívala na mě; těkala pohledem mezi mamčinou fotografií, růžovým hradem, který se chvěl dováděním neviditelných holčiček, a babičkou na pohovce. „Nechci po vás žádné zázrak. Platí?“

„Amen,“ přisvědčil jsem.

„Policajti nehnuli prstem, akorát sbalili Mickeyho Greena, protože

byl zrovna na ráne,“ postěžovala si Mattie. „A zatím ty dvě prasata, co to mají na svědomí, si klidánko pobíhají někde venku.“

„Jak dlouho se s Mickeym kámošíš?“

„Kdo řek, že je můj kámoš?“

„Zmínila ses, že ho navštěvuješ ve vězení.“

„Jo, párkrát jsem tam byla,“ pokrčila Mattie rameny. „Byl to feťák a hajzl, ale nikoho by nezabil. A už vůbec ne mou mamku. Byl do ní poblázněný. Taky proto se furt ometal kolem a zkoušel nám pomáhat.“

„Píše ti?“

„Jo.“

„Můžu ty dopisy vidět?“

„Směla bych se nejdřív zeptat Mickeyho, jestli mu to nevadí?“

„Ale jistě.“

„Dobře vím, co si myslíte,“ broukla Mattie. „Ale fakt nejsem retar-dovaná. Když najdete Peppera a Moona, máte přesně ty svině, co vraždili. K Mickeymu a vlastně ani k mamce se policajti nezachovali správně.“

„Kde bereš tu jistotu?“

„Jak jsem vám řekla už stokrát, viděla jsem ty dva grázly cpát mou mamku do auta. Rvala se s nima a ječela. A pak jsem najednou četla v novinách, že obvinili Mickeyho Greena. A hned jsem si řekla, cože, Mickey Green? Ten přece nedělal nic jinýho, než že mamce pomáhal tahat nákupy a šteloval jí auto.“

„Byli pár?“

„Myslíte jako, jestli s ním spala?“ upřesnila Mattie dotaz.

„Jo.“

„Nemám páru,“ připustila dívka. „Možná. Byl to takovej milej tuňta.“

„A pamatuješ si, v jakém autě maminku odvezli?“

Mattie zavrtěla hlavou.

„Babička nic neviděla?“

„Tenkrát jsme s ní nebydleli. Víte?“

„Jo.“

„Jako jo, že to balíte, nebo jo, že konečně začnete s pořádným detek-tývováním a přestanete skákat, jak policajti pískají?“

„Ty jsi tvrdá šéfka.“

Mattie mě probodla očima a skoro se usmála. „Musím být tvrdá!“ vysvětlila. „Kdybych nebyla, dvojčata mi přerostou přes hlavu a z bytu se stane smetiště.“

Přikývl jsem. V bytě se sice povalovaly hračky a ležela tam hranička ručníků, ale byl dokonale čistý. Dvojčata se zdála vychovaná a bystrá.

„Máš ještě další fotografie?“ zeptal jsem se. „Nejradši z posledního roku jejího života?“

„Jasně,“ přisvědčila Mattie. „Ale vypadá na nich jako troska.“

„Kam chodívala nejčastěji?“

„K Four Green Fields. Na šťastnou hodinku tam naklusala vždycky přesně jako na mši.“

Mattie se obrátila k jídelnímu stolu a vzala si parku a růžovou kšiltovku Sox. Dvojčata opět rozhrnula chlopně stanového hradu a teď na svou sestru koukala s bradičkami opřenými o ruce.

„Někam jdeš?“ zeptal jsem se.

„S váma.“

„Takhle se to nedělá.“

„Smůla.“

„A co narozeninová oslava?“ připomněl jsem. „Kdo dvojčata vypraví?“

„Třeba vám pomůžu,“ prohlásila Mattie neústupně. „Potřebujete mě. Hele, babi?“

Mattie přešla k pohovce a zalomcovala ženě vyzáblým ramenem. Vzápětí se kolem mě protáhla ze dveří. Babička se zavrtěla. Napadlo mě tisíc způsobů, jak dívku setřást či jak jí objasnit, že mám jiné metody. Mohl jsem si to prosadit.

Mattie se zastavila ve dveřích a namířila mi ukazováčkem na hrudník: „Hele, na co čekáte? Mám vás vodit za ruku? Padáme!“

„Rozkaz, Vaše Výsosti.“